

Arrest

nr. 222 906 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2019 als wettelijke vertegenwoordigster van de minderjarige X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De minderjarige A.H.M. (hierna: verzoekster) diende op 23 april 2018 een visumaanvraag in op de Belgische vertegenwoordiging in Nairobi (Kenia) met het oog op gezinshereniging met haar beweerde tante, mevrouw A.G.S., die als erkende vluchteling in België verblijft.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 27 november 2018 een beslissing tot weigering van het visum type D (gezinshereniging). Verzoekster werd hiervan op 22 januari 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend door A(...) H(...) M(...), °(...), (...), van Somalische nationaliteit teneinde A(...) G(...) S(...) °(...), erkend vluchteling van Somalische origine te vervoeegen in België.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een eenvoudig geboortecertificaat afgeleverd op 08/11/2008.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat op het geboortecertificaat mevrouw H(...) A(...) H(...) staat vermeld.

Aangezien er geen biologische gezinsband aangetoond is kan mevrouw A(...) H(...) M(...) zich niet beroepen op gezinshereniging art. 10.

Het staat betrokkene vrij om een correcte humanitaire aanvraag in te dienen.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag afgewezen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie op:

“In hoofdde wens verweerder de exceptie van onontvankelijkheid aan te voeren wat betreft het ingediende beroep tot nietigverklaring. Verweerder merkt op dat verzoekster geboren is op 22 april 2003, zodat zij op het moment van het indienen van het beroep tot nietigverklaring 15 jaar was en derhalve minderjarig is, terwijl de vordering tot nietigverklaring en/of schorsing ingesteld door een minderjarige onontvankelijk is (R.v.St. nr. 46.931, 20.04.1994, J.dr.Jeun. 1997, 521, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 134.863, 14.09.2004, www.raadvst-consetat.be).

“Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.” (RvV nr. 49583 dd. 14 oktober 2010)

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging. In casu betreft het rechten die aan de\$ persoon verbonden zijn, doch verzoekster beschikt gezien haar leeftijd (15 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden, door haar vader, moeder of voogd.

Waar in het verzoekschrift mevrouw A(...) G(...) S(...) als wettelijke vertegenwoordiger wordt opgegeven, merkt verweerder op dat het hierbij om een loutere bewering gaat en niet wordt aangetoond dat zij de wettelijke vertegenwoordiger zou zijn van verzoekster. Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2.

Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97). Verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het beroep van verzoekster onontvankelijk is."

3.2. In de synthesememorie antwoordt verzoekster hierop het volgende:

"11.1. De verwerende partij stelt dat niet bewezen is dat mevrouw A.(...) G.(...) S.(...) de pleegmoeder is van juffrouw A.(...) H.(...) M.(...).

Zij meent aldus dat dit verzoekschrift om deze reden onontvankelijk is.

11.2. De verwerende partij stelt nochtans terecht dat haar oordeel gebaseerd is op "de afwezigheid van officiële instanties in Somalië", geeft hiermee letterlijk aan dat de verzoekende partij niets kan verweten worden en eveneens dat er eigenlijk geen beter document dan dit mogelijk is om de wettelijke vertegenwoordiging te bewijzen.

Het kan de verzoekende partij immers bezwaarlijk verweten worden dat de regering van Somalië door België niet werd erkend en Somalische documenten niet gelegaliseerd worden door de Belgische ambassades (zie ook

<http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatievandocumenten/zoekcriteria>).

Eigenlijk zou in de redenering van de verwerende partij geen enkel Somalische minderjarige nog beroep kunnen instellen tegen éénder welke beslissing. Somalische geboorteaktes worden immers evenmin erkend door de Belgische overheid.

De stelling van de verwerende partij heeft dus zeer verregaande consequenties en zou ertoe leiden dat heel wat van haar beslissingen niet meer rechterlijk getoetst kunnen worden - een ware droom zou voor haar dus werkelijkheid worden mocht haar stelling in deze worden gevolgd.

11.3. De interpretatie van de verwerende partij zou de uitoefening van haar fundamentele recht op toegang tot een rechter gewoonweg onmogelijk maken.

Nochtans dient elke beperking op dat recht restrictief te worden geïnterpreteerd (Zie bv Grondwettelijk Hof Arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012:

"Het fundamentele recht op toegang tot een rechter omvat niet het recht om de bestaande procedures voor kennelijk onrechtmatige doeleinden aan te wenden. Om reden van het feit dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep een beperking van dat grondrecht kan vormen, dient dat begrip evenwel restrictief te worden geïnterpreteerd."

Het onontvankelijk verklaren van onderhavig beroep, louter en alleen omdat er geen gelegaliseerd bewijs voorligt waarbij mevrouw A.(...) G.(...) S.(...) als wettelijke voogd over de verzoekende partij wordt aangeduid, vormt een onaanvaardbare beperking op haar fundamentele recht op toegang tot een rechter. De exceptie van de verwerende partij dient aldus te worden verworpen."

3.3. Blijkens de gegevens van de visumaanvraag in het administratief dossier zou verzoekster op 22 april 2003 in Somalië geboren zijn, waardoor ze thans 16 jaar oud is en de Somalische nationaliteit bezit. Verzoekster verblijft blijkbaar in Kenia en diende aldaar haar visumaanvraag in op de Belgische vertegenwoordiging in Nairobi.

3.4. In haar exceptie poneert de verwerende partij dat verzoekster "op het moment van het indienen van het beroep tot nietigverklaring 15 jaar was en derhalve minderjarig is".

3.5. De Raad merkt op dat op basis van de verwijzingsregels in het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) in beginsel "(...) de staat en de bekwaamheid van een persoon beheerst (wordt) door het recht van de Staat waarvan hij de nationaliteit heeft" (artikel 34, §1, van het WIPR). De (on)bekwaamheid van verzoekster omwille van haar minderjarigheid dient bijgevolg te worden beoordeeld aan de hand van het recht van de staat waarvan zij de nationaliteit heeft. De verwerende partij levert evenwel geen informatie aan waaruit zou blijken dat een 15-jarige volgens de Somalische wetgeving als minderjarige en bijgevolg als handelings- of procesonbekwaam dient te worden beschouwd.

3.6. Nochtans werd verzoekster bij het indienen van haar vordering tot nietigverklaring vertegenwoordigd door A.G.S., waaruit blijkt dat zij zichzelf blijkbaar als handelingsonbekwaam beschouwt in het kader van deze procedure. In haar synthesememorie verduidelijkt verzoekster dat zij in de onmogelijkheid verkeert om de wettigheid van de vertegenwoordiging aan te tonen.

3.7. Vervolgens beweert de verwerende partij in haar exceptie dat verzoekster "(...) aldus (diende) vertegenwoordigd te worden, door haar vader, moeder of voogd."

3.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij wederom verzuimt om te verduidelijken op basis van welke bepalingen zij besluit dat verzoekster enkel rechtsgeldig vertegenwoordigd zou kunnen worden

door haar vader, haar moeder of haar voogd. Krachtens de verwijzingsregel uit artikel 35, § 1 en § 2, van het WIPR dient volgend recht te worden toegepast op vraagstukken inzake ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van onbekwamen:

“§1. Het ouderlijk gezag en de voogdij, de vaststelling van de onbekwaamheid van een volwassene en de bescherming van een onbekwame persoon of diens goederen worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied die persoon zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag, tot het openvallen van de voogdij of tot de goedkeuring van beschermingsmaatregelen. In geval van wijziging van de gewone verblijfplaats wordt de vaststelling van het ouderlijk gezag of van de voogdij in hoofde van een persoon die deze verantwoordelijkheid nog niet draagt, beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.

De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.

§ 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft.

Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet.”

De wettelijke vertegenwoordiging van minderjarige vreemdelingen wordt aldus krachtens artikel 35, § 1, tweede lid, van het WIPR beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij (o.a. RvV 2 maart 2010, nr. 39 686 AV). De definitie die in artikel 4 van het WIPR wordt gegeven aan de gewone verblijfplaats houdt rekening met de feitelijke omstandigheden en staat los van de wettigheid van dit verblijf.

3.9. De toepassing van bovenstaande verwijzingsregels lijkt in te houden dat de minderjarigheid van verzoekster in beginsel naar Somalisch recht en haar wettelijke vertegenwoordiging in beginsel naar Keniaans recht zou moeten worden beoordeeld, terwijl dit in de nota met opmerkingen niet wordt uitgewerkt.

De Raad besluit dat de verwerende partij in haar exceptie niet verduidelijkt welke bepalingen van toepassing zouden zijn op de rechtstoestand van verzoekster. Er wordt herinnerd aan de regel dat diegene die een exceptie opwerpt, haar moet onderbouwen. Zoals verzoekster stelt in haar synthesememorie leiden de loutere beweringen van de verwerende partij ertoe dat haar fundamentele recht op toegang tot de rechter zouden worden ingekort. De exceptie mist deugdelijke juridische grondslag.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in de synthesememorie het volgende:

“III.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag een visum D geweigerd omdat zij enerzijds stelt dat er geen zekerheid is omtrent de authenticiteit van de geboorteakte en anderzijds omdat uit de geboorteakte zou blijken dat de verzoekende partij niet mevrouw A.(...) G.(...) S.(...) als moeder heeft.

Zij stelt het volgende in haar beslissing :

“Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een eenvoudig geboortecertificaat afgeleverd op 08/11/2008.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat op het geboortecertificaat mevrouw H.(...) A.(...) H.(...) staat vermeld.

Aangezien er geen biologische gezinsband aangetoond is kan mevrouw A.(...) H.(...) M.(...) zich niet beroepen op gezinshereniging art.10.”

De verzoekende partij is verbaasd te lezen dat verwerende partij enerzijds meent met het document geen rekening te kunnen houden omdat het niet werd gelegaliseerd, doch anderzijds meent er dan wel rekening mee te moeten houden en te stellen dat er een andere moeder in vermeld staat.

Dit is tegenstrijdig.

Ofwel houdt men rekening met een document, ofwel doet men dit niet. Men kan niet zeggen dat men er geen rekening mee kan houden om er dan wel rekening mee te houden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt immers dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt.

In haar nota met opmerkingen gooit de verwerende partij het nu plots over een andere boeg: zij stelt het document, ondanks de niet-legalisatie, toch onderzocht te hebben, doch dat Mevrouw A.(...) G.(...) S.(...) niet als biologische moeder vermeld staat in de geboorteakte. Dat klopt ook, doch uit het asiëldossier blijkt duidelijk dat de moeder van de verzoekende partij inmiddels overleden is (zie II.1.2.).

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiele motiveringsplicht.

III.1.2. Uit het asiëldossier van de tante van de verzoekende partij blijkt bovendien duidelijk dat verzoekende partij deel uitmaakt van haar gezin.

Cf. Asielgehoor A.(...) G.(...) S.(...) dd. 4 mei 2016 (stuk 3):

(...)

Reeds in haar eerste asielgehoor maakte de tante van de verzoekende partij duidelijk dat zij voor de verzoekende partij verantwoordelijk was. De tante werd erkend als vluchteling in België.

Zo stelt het UNHCR (The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asiëldossier van de tante van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij haar nichtje is, waarvoor zij verantwoordelijk was en die deel uitmaakte van haar gezin.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asiëlprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asiëlaanvraag bij de asiëlinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asiëlzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Er werd helemaal geen rekening gehouden met de verklaringen uit het asiëldossier van de tante van de verzoekende partij.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij hier niet op in.

Nog minder gebeurde een proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM.

II 1.1.3. Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer het een eerste toelating tot het grondgebied betreft, gaat het EHRM ervan uit dat de verwerende partij toch een positieve verplichting kan hebben om verzoekende partij en haar tante een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In casu gebeurde dit geenszins.

In haar CGVS-gehoor verklaarde de tante van de verzoekende partij immers (stuk 4):

(...)

Reeds in haar DVZ-gehoor verklaarde zij dat haar eigen ouders overleden waren - haar ouders hadden tot aan hun overlijden de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij (stuk 3):

(...)

Het loutere feit aldus dat er geen geloofwaardige Somalische documenten kunnen worden voorgelegd, ontslaat de verwerende partij niet van een belangenafweging op basis van de gegevens in haar bezit.

De tante van de verzoekende partij is immers vluchteling en bijgevolg is een voorzetting van het gezinsleven in Somalië onmogelijk. De verzoekende partij zelf is minderjarig en heeft dus een volwassene nodig om voor haar te zorgen, dit kan redelijkerwijze niet worden betwist.

Ook hier gaat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet op in.

De ambassade zag dit kennelijk ook in, want zij registreerde de aanvraag gezinshereniging, terwijl zij ook had kunnen stellen dat het dossier niet volledig was, doch zij besloot dat het wel degelijk voldoende elementen bevatte die een onderzoek door de verwerende partij noodzaakten.

III.1.4. Bijgevolg heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieouders en adoptieve kinderen (RvV 186 198 dd.28 april 2017):

(...)

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht aangeeft, kent onze continentale rechtstraditie geen precedentswaarde. Desalniettemin kan een arrest wel dienen als een mooi voorbeeld van hoe een rechtscollege de wetgeving interpreteert. Uit bovenstaand arrest kan duidelijk worden afgeleid dat de afwezigheid van (gelegaliseerde) documenten, de verwerende partij er niet van ontslaat rekening te houden met alle stukken en verklaringen in het administratief dossier.

III.1.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.3. De bestreden beslissing vermeldt artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;
- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;
- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 23 april 2018 een “*application for a visa for a long stay in Belgium*” op basis van “*Family reunion*” indiende op de Belgische ambassade in Nairobi (Kenia) in functie van mevrouw A.G.S. die als vluchteling werd erkend en in België verblijft. Verzoekster voegde bij haar aanvraag een geboortetest, een medisch attest, een gezinssamenstelling van mevrouw A.G.S., en documenten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende mevrouw A.G.S.

4.5. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in de bestreden beslissing vast dat het neergelegde geboortetest niet gelegaliseerd was waardoor er geen zekerheid bestaat over de authenticiteit van dit document. Daarnaast stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat een andere vrouw als moeder wordt vermeld op het geboortetest, waardoor geen “*biologische gezinsband*” aangetoond wordt tussen verzoekster en mevrouw A.G.S. Bijgevolg, zo besluit de gemachtigde van de staatssecretaris, kan verzoekster zich niet beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet.

4.6. Verzoekster stelt dat mevrouw A.G.S. haar tante is en voor haar zorgt. In het middel wordt verduidelijkt dat verzoeksters ouders overleden zijn en dat zij in huis werd genomen door de moeder van mevrouw A.G.S. Sinds het overlijden van haar moeder zorgt mevrouw A.G.S. voor verzoekster. Volgens verzoekster maakt de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik van tegenstrijdige motieven omdat hij niet kan stellen dat er getwijfeld wordt aan de authenticiteit van het neergelegde geboortetest en zich tegelijkertijd kan beroepen op dit geboortetest om te besluiten dat er geen biologische band tussen verzoekster en mevrouw A.G.S. wordt aangetoond.

4.7. Met haar betoog gaat verzoekster eraan voorbij dat het schragende motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat verzoekster niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Uit deze wetsbepaling blijkt dat enkel “*volgende familieleden van een vreemdeling*” “*van rechtswege toegelaten (zijn) om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven*”:
 “– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd (...);
 – hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;
 – de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje (...).”

In haar middel bevestigt verzoekster dat mevrouw A.G.S. haar “*tante*” is die voor haar verantwoordelijk is. Bijgevolg maakt zij geen deel uit van de familieleden zoals bedoeld in artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Het feit dat mevrouw A.G.S. tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming reeds had aangegeven dat verzoekster deel uitmaakt van haar gezin en dat zij voor verzoekster zorgt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

4.8. Gelet op de informatie en de stukken waarover de gemachtigde van de staatssecretaris op het moment van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat verzoekster buiten het toepassingsgebied van artikel 10 van de vreemdelingenwet valt.

4.9. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

4.10. In de bestreden beslissing wordt duidelijk overwogen dat verzoekster geen “*biologische gezinsband*” aantooit met haar tante. De wetgever heeft er uitdrukkelijk voor gekozen om bepaalde familieleden van derdelanders het recht te geven om zich bij hun familielid in België te vervoegen, omdat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven kan worden vermoed, waardoor al een impliciete belangenafweging van artikel 8 van het EVRM wordt doorgevoerd. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat het verzoekster vrij staat om een humanitaire aanvraag in te dienen. In deze aanvraag kan verzoekster haar voorgehouden gezinsleven met haar tante verder uiteenzetten.

4.11. De Raad stelt vast dat er thans geen concrete gegevens beschikbaar zijn die verzoeksters bewering onderbouwen dat haar tante haar wettelijke voogd is en dat er sprake is van een gezins- en familiaal leven met haar. Bijgevolg kan er niet worden ingezien waarom er een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische overheid om *contra legem* aan verzoekster een gezinsherenigingsvisum af te leveren in toepassing van artikel 8 van het EVRM. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (*cf.* RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van het recht op gezinsleven.

4.12. Waar verzoekster tenslotte verwijst naar het arrest nr. 186 198 van 28 april 2017, merkt de Raad op dat deze verwijzing niet dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

4.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en werd niet genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN